

מת המשורר יחיאל מר

יחיאל מר ז"ל

המשורר יחיאל מר נפטר אתמול בהתקף לב בבית-החולים "בילינסקי" בן 48 היה במותו הניח אשה, ע-דינה בן, ע"י המשורר ב"צה"ל, ובתו, רות. המנוח היה חבר הוועד המרכזי של אגודת הסופרים העבריים ו-חבר ההנהלה. שנים מספר נמנה עם חברי הנהלת אקו"ם.

יחיאל מר נולד ב-9 במאי בטארנוב שבגאליציה, לאביו המשורר מאיר מוהר ז"ל. בי גיל שנה עברו הוריו לגרמניה והוא נהגל במרכז הספרותי העברי שבקרבת ברלין. בשנת 1937 עלה ארצה, במסגרת ע"ליית הנוער, והיה בהכשרה בכפרייהושע. היה חבר גרי עין, "זרעים" למרגלות הגלברע וממייסדי קבוצת דוברת, פור על חקלאי במושבות השרון ועובד המחצבות בפתח-תקוה. מאז נשתקע בתל-אביב עבד בחדרי העיון של הוועד הי פועל של הסתדרות העובדים. בשמו הספרותי, יחיאל מר, פירסם חמישה ספרי-שירה, ש-הראשון בהם, "מלב ונוף", הופיע בשנת 1951. ספריו ה-אחרים: "קווים למעגל", "כי לוא חופנית רוח", "שירים חדשים" ו"סנים לכאן". על ספרי-שיריו, "שירים חדשים" קיבל את פרס טלפיר-קובץ השירים האחרון הופיע לפני כחודשים.

הוא תרם תרומה נכבדה ל-פיומן העברי תחת שמו הי אמיתי, יחיאל מוהר, ורבים מפיומניו היו ללהיטים. מצת לעם פירסם רשימות, בענייני ספרות.

ההלווייה תצא היום, בשעה 1.30 אתה"צ, מבית-ההלוויות העירוני ברחוב דפנה 5 ב-תל-אביב לבית-העלמין בחי-לון. שם ייטמן המנוח ליד קבר אביו.

חולה-לב היה זה שנים-פעם בפעם היו מאשפים אותו בבית-החולים, אך דומה, כי הוא קיבל זאת כחלק מסדר-חיים, שנושאים אותו במרי-רוח — ובשתיקה. גם אנו קיבלנו איפוא את החזיון כי חלק בלתי-נפרד מהווייה ש-שמה: יחיאל מר. והנה יחיאל איבנו... פקע לבו של המשור-ר, של הריע.

והלא עתה זה בירכת אותו על ספרו החדש, שהיתה בו בשילות, ויפוי היה בו, והיתה בו אמת פנימית, כזו שמתאור בה מי שאין לו עוד מה ל-הסתיר, כשהפייטן והאישי נהיים לאחדים ומוותרים על משחקי-המחבואים המצטע-עים, "האמנותיים-לשמם". הוא חש היטב שזמנו קצר. אתה, הקורא, סירבת להאמין בזאת, אף כי מבין השיטין מילמל

אליך השיר, כי בעליו עושה חשבון-נפש אחרון.

באחד משיריו, בספר האה-רוח, דיבר אל עצמו: "תראה יחיאל / איך שאתה מתהלך בינינו בצעדים מדודים / רי איך יש לך גוף ואין לך צל / תראה יחיאל תראה / אתה מלא תשובות כלימון אך אין שואל / אף לא שאלה אחת. אתה מלא תשובה / כפילפל ואינך יודע היכן רחוב הגר"א / או רחוב ליברמן שעלייך וזה בדיוק מה ששואל איש זקן עם צל / איש בלי צל / תראה יחיאל / איך שאתה מתהלך בינינו ולא פועל. / אפילו לא במאסה עלינו / רק מחלונות / הראווה אתה מביט בעצמך באהבה / ומסדר את התיסרוקת, כאילו יש לך תשור-בות / וכך-מהצצה להצצה / אפשר כמובן למות בהחלט / אך גם זאת לא תהיה פצצה".

והרי דוק-ההומור המרחף על-פני השורות — והיה לו הומור שקט, שנון מאד, חכם מאד — אינו עשוי להסתיר את הזעקה האילמת של מי שהיו לו הרבה שאלות והרבה תשובות, ורצה לחרות ולהשיב עוד תשובות לעולם הזה, שבו המשוררים לפיתים קרובות מי יותרים, כביכול, ורגליהם גדי חקות מפני אנשי-המעשה. רי לא היה לו סיפק, והוא ידע, כי כבר הצל ניטל מגופו, ויש מי שמתדפק על הדלת.

הוא היה מרים את קולו בשעת שיחה. אבל דבריו הי מאופקים היו, לא פעם, בוקי בים מאד. כי יחיאל מר לא השקיף על החוץ כצופה סביל, שאין המתרחש נוגע לו. הוא חי, בדרכו הכבושה, המרוי-סנת, חיים אינטנסיביים ביר-הר. והיה אי-כסת לו — הספרות, על כל צדדיה, הי מאירים והאפלים, והמדינה, והעם, וגורלו של פלוני ואל-מוני. את האיכפתיות הזאת נתן אל לבו, אל הלב החולה, הנואש במרוצתו נגד השעון, ואת מחירה שילם, עד הי פרוטה האחרונה.

אסירי המלה אנו, אך מי-א נחי לדמות בגפשי, כי ייגזר עלי להיזקק למלים, המכרי-סמות כמו חומצה על השפי-תיים, כדי להציב לו ציון. צר לי עליך, יחיאל אחי, אחי המשורר,